

„Šī zeme lai ir tava sāpe un tava ilgošanās” (A.Putniņš)

Dana Eglīte

Šeit mēs čīkstam par laikapstākļiem. Vienmēr lietus, bet vasarā salstam. Vienīgās karstās dienas pavadām ceļā, sastrēgumā uz Jūrmalu.

Šeit mums nepatīk tik daudz kas. Valdībā neviens neko nesaprot, transports arī viemēr pilns. Tomēr neviens jau savu kandidatūru nepiedāvā.

Šeit mēs noliedzam tik daudz ko. Tomēr garšīgo maizīti atzīstam par vislabāko.

Šeit mums patīk izrādīties tūristiem, vērt vaļā šikus veikalus, kuros paši reti kaut ko nopērkam.

Šeit mums garšo dilles. Tās mēs ēdam, pievienojam un arī kā lamuvārds der.

Šeit mēs neizpaužam labākās sēņošanas vietas. Nedod Dievs, kaimiņš ātrāk nolasīs. Bet mums patīk sacensties, kurš vairāk ogu salasīs vai lielāku ķirbi izaudzēs.

Šeit mēs bieži aizmirstam, ko vajag attīstīt. Šeit daudzi negrib palikt un uzskata, ka te nekā nav, nebūs.

Bet mēs šeit esam. Mēs šeit dzīvojam, pārbūvējam mājas, citējam Raini, kopīgi saspiežamies vienā estrādē, lai nodziedātu himnu. Mēs esam sīksti un varam ciest tik daudz ko. Tikai ne to, ka svešu valodu ieviest grib vai noniecināt vērtības. Šeit mēs ticam, ka senās zīmes mums atnesīs veiksmi un veselību, un drošību. Un šeit mēs lepojamies ar savu smilšaino pludmali, skaistajām sievietēm, svaigo meža gaisu.

Šeit mēs pēc savas mentalitātes gribam patverties prom no visas uzmanības, ielīst stūrītī. Taču šeit, tieši te, mēs svinam svētkus. Šeit mēs jūtam un vienmēr, kad esam tālu prom, domājam par mājām. Šeit mēs mīlam.

Es, tu, mēs, jūs esam šeit. Šeit ir Latvija, un te mums vienmēr kaut kas sāpēs vai neapmierinās. Bet Latvijā mums vienmēr paliek tas mazais mirklis, kurā ir laiks padomāt, ka mēs pēc tā ilgotos.